

I. 3. Založení společnosti na filosofických základech (děj)

Dvojka: „Máte pravdu, řeším malichernosti. Tak se už pust' me do těch zákonů!“ *Všichni tři se obřadně a s pedantickou přesností symetricky seřadí na kraji pódia přibližně uprostřed v pořadí 3, 1, 2.*

„Navrhovatel “ vždy při návrhu zvedne Hobbese, pak jej předloží ostatním, kteří budou „souhlasit “ na Hobbese podobně, jako se přísahá na Bibli.

Jednička: *Důstojně, pomalu, výrazně.* „Naše společnost bude společnost rovných a svobodných! Budeme ctít zásady spravedlnosti a práva!“

2 + 3 : „Souhlasí!“

Dvojka: *Začne stejně jako Jednička...* „V naší společnosti se silnější vždycky postaví za slabšího! ... *teď pauza, a pak sebelítostivou intonací, jež prozradí, že s tím má osobní zkušenosti.* Nebude mu ubližovat, posmívat se jeho chabým sportovním výkonům a schovávat mu svačiny o přestávkách!“

1 + 3 : „Souhlasí!“

Trojka: „A budou se recyklovat plasty i papír! A zakážeme umělá hnojiva!“

1 + 2 : „Souhlasí!“

Dvojka: „Absolventi humanitních oborů budou pobírat doživotní státní rentu!“

1 + 3 : „Souhlasí!“

I. 3. a. Touha po moci vs. principy filosofické společnosti – ustanovení vládce (děj)

Jednička: *Tónem, jako by tohle měl být poslední a vrcholný návrh.* „A já tady tomu budu vládnout!“

Dvojka i Trojka se zarážejí.

Trojka: „Cože?“

Jednička: „Já budu vládce.“ *pobízí je radostnými posunký. tj. nastrkuje jim Hobbese*

Dvojka: *Zřetelně odtahuje ruce a podezřívavě.* „A neříkalo se před chvílí, že jsme si všichni rovni a že všechno je dílem dohody?“

Jednička: „No to ano, ale hele,“ *listuje Hobbesem,* „tady se píše, že jakmile jsou zákony jednou rovně a svobodně stanoveny, je v moci suveréna, aby je vynucoval. Res ipsa loquitur, musí být panovník. *Zavře knihu; suverénně, chtivě.* To budu já.“

Dvojka: *Poodstupuje, založí ruce na prsou.* „A proč ne já?“

Trojka: „Ano, proč ne on?“ *Také ruce na prsou.*

Jednička: „Pánové, uklidněte se. Doberme se k výsledku logickou úvahou. Souhlasíme všichni, že potřebujeme vůdce.“

2 + 3 : „Ano.“

Jednička: *Jakoby „logickou“, věcnou intonací.* „A budu to já.“

Dvojka: *Rezolutně, ruce v bok.* „Tak to ne. Já chci hlasovat. Když rovnost, tak rovnost.“

Trojka: *Ruce do kapes.* „Právě!“

Jednička: *(podívá se po nich, po chvílce zamyšlení a po jakoby utrápeném povzdechu)* „Dobře, hlasovat. Kdo hlasuje pro sebe?“

Všichni zvednou ruku. Pak už svěsí ruce volně podél svých těl.

Jednička: „To by bylo. Nějaký další produktivní – *ironicky* nápad?“

Trojka: „Tak snad... losovat?“

Jednička: *Zamyslí se, podívá se po 2 a 3, jestli nic netuší a tak vstřícnou intonací, že to vzbudí podezření.* „To by šlo.“

Všichni hledají, čím losovat.

Jednička: „Tady, mám to. Kdo si vybere nejdelší dřívko, ten bude velitel.“

Jednička schovává dřívka za záda, vymění si místo s Trojkou a natočí se pravým bokem k divákům, takže Ti budou manipulaci vidět.

Jednička: „Kolego, uveďte číslo od jedné do tří.“

Dvojka: „Tři!“

Nejprve přezkoumává, mění pořadí dřívek, přitom se na 2 a 3 usměje, jako že to hned bude. Pak dá najevo téměř nezmatelné úsilí a – o ozve se nápadné lupnutí.

Jednička: *(sama nevinost, téměř soucitně)* „Tady. Bohužel, je krátké. Teď vy.“

Trojka: „Tři!“

Jednička: *Zkouší napočítat třetí dřívko, pak si uvědomí, proto poněkud kriticky:* „To už bylo.“

Trojka: „Dvě!“

Tentokrát ihned ozve se druhé nápadné lupnutí.

Jednička: *Zcela okatě upustí ulomený kousek dřívka před Trojkou, když mu podává ten zkrácený. A druhou rukou ukazuje „své“ dlouhé dřívko. „Smůla! Vyhrál jsem já! Jsem vůdce!“*

Ostatní ztěžka a otráveně usedají. Jednička se chvíli sebeopájí s významným pohledem upřeným k nebesům, pak usedá taky.